Εντουάρντο Ντε Φιλίππο, "Ταραντέλα"
Θέατρο Βρετάνια

Ο Εντουάρντο Ντε Φιλίππο γράφει την "Ταραντέλα" το 1948, τη στιγμή που αναδύεται η μικροαστική αμεριμνησία, επουλωτική των τραυμάτων ενός σπαραγμένου μεταπολεμικού κόσμου.
Οι πιραντελλικές επιρροές του είναι σε αυτό, όπως και σε άλλα έργα του, εμφανείς, καθώς ολόκληρο το ιλαροτραγικό παιχνίδι πυροδοτείται από ένα όνειρο και εκτυλίσσεται εν πλήρει συγχύσει, από τη στιγμή που ο μηχανισμός που το εγκαθιδρύει στη θέση μιας ισχυρής, αν και ανύπαρκτης πραγματικότητας, δρα καταλυτικά προς την κατεύθυνση της αποκάλυψης.
Το έργο του Ντε Φιλίππο είναι μια τραγική φάρσα που παίζεται από έναν εσμό ενόχων για ένα έγκλημα που δεν έγινε ποτέ. Η φοβερή οικογένεια Τσιμαρούτα κρύβει τόσους εγκληματίες που ο φόνος δεν είναι καν αναγκαίος για την καταδίκη της. Η γκριμάτσα της κωμωδίας κρύβει τη σήψη της ευϋπόληπτης ανηθικότητας τόσο καλά ώστε τελικά να την μεγεθύνει.
Κανείς δεν γνωρίζει την αλήθεια, γιατί απλούστατα τέτοιο πράγμα δεν υπάρχει. Όλοι είναι ικανοί για τα χειρότερα, πιασμένοι σφικτά σ' ένα μακάβριο χορό, μόνο που συμπτωματικώς δεν έχουν διαπράξει αυτόν το φόνο· πράγμα που τελικά έχει μικρή σημασία.
Τα μόνα ηθικά στοιχεία του έργου είναι ένας έντιμος, εξαπατημένος ακόμη κι από τους πιο αγαπητούς του, κι ένας γέρος που λίγο πριν πεθάνει επικοινωνεί με βαρελότα για να διαφυλάξει μιαν αιδήμονα επιλεγμένη σιωπή.
Η "Ταραντέλα" βασίζεται σε ένα ευφυές τέχνασμα, για να αποδείξει πως τελικά η ζωή δεν είναι παρά στρατηγικές και τεχνάσματα επιβίωσης εις βάρος των άλλων.
Το έργο πενηνταπέντε χρόνια μετά, διατηρεί το ενδιαφέρον του, παρά τους κάποιους πλατειασμούς, που ίσως θα θεραπεύονταν με γοργότερο ρυθμό παράστασης. Ακόμη κι έτσι πάντως, ο Γιώργος Αρμένης διαφύλαξε το ύφος του και ανέδειξε τη θεατρική μαστοριά του στο βαθμό που βοηθήθηκε από τους ηθοποιούς του.
Η διανομή στο Θέατρο Αθηνών δεν δίνει μια μεγάλη παράσταση, είναι όμως επαρκής ώστε να μην προδίδει ούτε τον κλαυσίγελω, ούτε τον ψυχαγωγικό χαρακτήρα του θεάτρου του Ντε Φιλίππο. Με καλύτερες επιδόσεις αυτές της Μπέσυς Μάλφα, του Γιώργου Γαλίτη και της Ζωής Ναλμπάντη –και με ίσως πιο αδύναμο το Βασίλη Χαλακατεβάκη, όλος ο θίασος πλαισιώνει έτσι κι αλλιώς έναν μεγάλο ηθοποιό.
Ο Πέτρος Φιλιππίδης δίνει πραγματικό ρεσιτάλ αποδεικνύοντας, τόσο τη μεγάλη στόφα του, όσο και την ωριμότητά του. Είναι ίσως ο μόνος σύγχρονος κωμικός που θυμίζει τους τρόπους της παλαιάς ένδοξης γενιάς. Συγχρόνως, το βάθος και η εσωτερικότητά του εναρμονίζονται με τον γελοίο τύπο που επεξεργάζεται και η κωμωδία αναδεικνύει το δράμα. Η επικοινωνία του με το κοινό είναι μοναδική, χωρίς ποτέ να ξεπέφτει σε ναρκισσιστικούς ακκισμούς και κολακείες των θεατών. Και μόνο για την ερμηνεία του, η παράσταση είναι κερδισμένη.
Τα σκηνικά και τα κοστούμια του Γιώργου Μετζικώφ σωστά στην επιδιωκόμενη ρεαλιστική νότα, αν και το έργο θα μπορούσε ίσως να λειτουργήσει και σε ένα πιο αφαιρετικό περιβάλλον.